

สำเนาฉบับ

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

อุทธรณ์ที่ ๓/๒๕๖๒

วันที่ ๒๕ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง { นายบุรินทร์ วงศ์ทองนิล ผู้อุทธรณ์
นายกเทศมนตรีตำบลวาริชภูมิ เจ้าพนักงานท้องถิ่น

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น กรณีไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการ ตามพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งอยู่บ้านเลขที่ ๒๙ หมู่ที่ ๑ ตำบลวาริชภูมิ อำเภวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สน ๕๒๕๐๓/๘๑๕ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการ ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยและขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ผ่านนายกเทศมนตรีตำบลวาริชภูมิ ผู้อุทธรณ์ใช้สิทธิอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๖๑ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งสิทธิการอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ทำให้สิทธิการอุทธรณ์ขยายเป็น ๑ ปี ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๑ ปี วันนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้อุทธรณ์จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ซึ่งครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑. มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๙๐๕๔ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๑ แจ้งการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ถึงผู้อุทธรณ์ให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ เพิ่มเติมเอกสารหลักฐาน ๒. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๙๐๕๓ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๑ ขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดทำคำชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีไม่ออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ที่ สน ๕๒๕๐๖/๑๐๐๗ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นพร้อมเอกสารหลักฐาน ๓. มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๙๐๕๒ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๑ ขอความร่วมมือผู้อำนวยการศูนย์อนามัยที่ ๘ อุตรธานี กรมอนามัย ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการ ซึ่งศูนย์อนามัยที่ ๘ อุตรธานี มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๑๘.๐๑/๕๑๐ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง

คณะกรรมการ...

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เทศบัญญัติเทศบาลตำบลลวาชภูมิ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ และเทศบัญญัติเทศบาลตำบลลวาชภูมิ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร และได้ยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นอ้างเหตุผลเรื่องระยะห่างของสถานประกอบกิจการและชุมชนเพียง ๑๖๗ เมตร มาเป็นเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาต ว่าไม่เป็นไปตาม ข้อ ๑๐ (๑) ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบลลวาชภูมิ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่กำหนดว่า “หลังจากที่เทศบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ ผู้ใดประสงค์จะเลี้ยงสัตว์ตามข้อ ๙ ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น การอนุญาตตามวรรคหนึ่งนั้น ต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่า สถานที่เลี้ยงสัตว์นั้นเป็นบริเวณที่โปร่ง อากาศถ่ายเทสะดวก มีต้นไม้ให้ร่มเงาพอสมควร ตั้งอยู่ห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่ของราชการอื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าว และแหล่งน้ำสาธารณะในระยะดังต่อไปนี้ (๑) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๑ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร ... ซึ่งข้อ ๑๐ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบลลวาชภูมิ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้น เป็นการออกข้อบัญญัติเกินอำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่กำหนดว่า “เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้ การออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจกำหนดให้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาด หรือไม่เกินจำนวนที่กำหนด หรือเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทต้องอยู่ในภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้” ซึ่งไม่ได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการอนุญาตการเลี้ยงสัตว์ ตามข้อ ๑๐ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบลลวาชภูมิ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘ และไม่ใช่หลักเกณฑ์ที่จะนำมาพิจารณาอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามหมวด ๗ ที่จะต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในเทศบัญญัติตำบลลวาชภูมิ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ ตามข้อ ๘ ที่กำหนดว่า “สถานประกอบกิจการต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน วัด ศาสนสถาน โบราณสถาน โรงเรียน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการที่ไม่เข้าข่ายเป็นโรงงาน สถานประกอบกิจการนั้นจะต้องมีสถานที่ตั้งตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขประกาศกำหนด ...” ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นยังไม่ได้ประกาศกำหนดเรื่องระยะห่างของสถานประกอบกิจการไว้ ดังนั้น จึงยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าสถานประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เทศบัญญัติเทศบาลตำบลลวาชภูมิ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑

ประเด็นที่สอง...

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สน ๕๒๕๐๓/๘๑๕ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เทศบัญญัติเทศบาลตำบลวาริชภูมิ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นอ้างเหตุผลเรื่องระยะห่างของสถานประกอบกิจการและชุมชนเพียง ๑๖๗ เมตร มาเป็นเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาต โดยไม่มีเหตุตามที่กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขกำหนดไว้ เป็นเหตุในการปฏิเสธการออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการให้แก่ผู้อุทธรณ์ จึงเป็นคำสั่งที่ปราศจากเหตุผลอันประกอบด้วย ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจประกอบคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น อันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่ง ดังนั้น คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สน ๕๒๕๐๓/๘๑๕ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงสุกร จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ สน ๕๒๕๐๓/๘๑๕ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๑

๐๕๔ ที่๕๐๑

(นายदनัย ธีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย

กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการ...

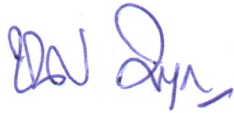
ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ

(.....)

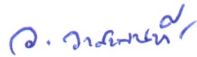
ผู้แทนกรมปศุสัตว์
กรรมการ

(นายชนบ มากบุญ)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ

(นางสาวณัฐอาภา อุไรกุล)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ

(นายวิษณุ วาสานนท์)
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
กรรมการ

(นายเทพสิทธิ์ รักไตรรงค์)
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
กรรมการ

(นายศุภมล ศรีสุขวัฒนา)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นางพรพรรณ ไม้สุพร)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายพิศิษฐ์ วัฒนสมบูรณ์)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายदनัย ธีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย
กรรมการและเลขานุการ

.....ร่าง
๑๓ ธ.ค. ๖๒พิมพ์
.....ตรวจ